

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605751232.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

Karl var saa overanstrengt af Examenslæsning, saa han kunde sove, ligesaa længe han kunde faa Lov til det. Han kom først op næste Dag Kl. 10, fik noget at spise og gik saa lige ind til Meyers daglige Hovedforedrag, som holdtes Kl. 11.- Elevernes Antal var endnu ikke ret stort og mindre, end da Skolen begyndte for fem Aar siden - henved 30 -; men der var mange af den nærmeste Omegns Folk til Stede ved dette Foredrag. Karl saae baade Lærer Madsen fra Holting og Niels's Fader Niels Vibro. - Det var bleven tidlig Vinter; Sneen fæg saa smaat ad Havegangen udenfor Foredragssalens Vinduer, - og forøgede hos Karl Følelsen af, at her var det underfulde Sted, hvor man havde Sommer hele Aaret rundt; hvor Aandens Blomster groede, mens Verden udenfor laa stivnet af Frost og dækket af Sne. - Det var for Karl, som om selve Tidens store Væv blev sat frem, Skytten blev kastet, Spolen kom i Gang, Traaden blev lagt, noget af Historien selv blev til, idet Meyer traadte op paa Talerstolen og begyndte sit Foredrag. Lidt efter syntes Salen ham et Skib, der foer i Langfart mod et herligt Maal. - Det var ganske vist ogsaa Kolumbus, han talte om, - men det var Pokker ikke Kolumbus: det var det danske Folk, i hvert Fald det danske Højskolefolk, der drog over Tidens Hav, fremad mod Valhals og Gimles skinnende Strande, og det var sletikke Peter Meyer men Holger Danske selv, der stod som Styrismand i Skibets Løfting. - Karl kom et Øjeblik til at tænke over, hvilken forunderlig *Kraft* det dog var, denne Aandens Magt: den sæere Spænding, han kom i; Hjertet svulmede, det stemmede Aandedrættet, og han følte Træthed i Lemmerne. Og det var jo en Magt, som kunde tale; der kunde sige ham, hvad han skulde gjøre, - og hvor havde den meget til ham, 124 som *han* skulde udrette. Hvor fattigt var dog Livet paa egen Haand, i Sammenligning med at tjene under en saadan Magt!